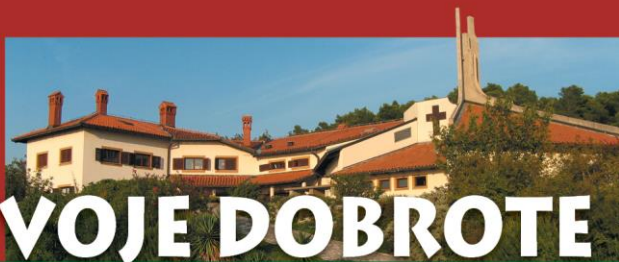

LETNIK XXIV, Februar 2018

TVOJE DOBROTE

PASTIRSKO PISMO SLOVENSКИH ŠKOFOV ZA POSTNI ČAS 2018

PO EVHARISTIJI POSTAJAMO BOŽJI DOMAČINI

V lanskem pastirskem pismu smo razmišljali o zakramentu svetega krsta. Poudarili smo pravico vsakega otroka ali odraslega do krsta, ne glede na težavnost ali nepopolnost družinskih razmer, v katerih se nahaja. Krst namreč pomeni vstop v svet vere, najosnovnejši dostop do Božje ljubezni. Človek je vse od greha prastaršev zaznamovan z odtujenostjo Bogu, čemur pravimo izvirni greh, krst pa ga vrača v stanje prvotnega prijateljstva z Bogom.

Krst pomeni odločilni korak na poti posredovanja vere, saj predstavlja prvi korak človekovega vstajenja. S Kristusom smo namreč pokopani v njegovo smrt in z njim vstanemo; naše življenje je z njim skrito v Bogu (Kol 3,3). Vendar je pot treba nadaljevati ter novokrščencu, zlasti otroku, pomagati, da od obhajanja zakramenta pride do izpovedovanja osebne vere in življenja po njej.

Če pomeni sveti krst začetek poti vere, potem je zakrament svete evharistije njeno bistveno nadaljevanje. Evharistija hrani, krepi, pogloblja in varuje krstno življenje v nas. Krstni odnos s Kristusom je treba oživljati, očiščevati in negovati, sicer nas ovinki življenja zagotovo oddaljijo od njega. Sveti krst ne zadošča za polno življenje vere, kajti tudi novo življenje potrebuje hrano. Obhajanje svete maše, poslušanje Božje besede z odprtim srcem ter pogost in hvaležen prejem obhajila nam namreč omogočajo, da vedno bolj postajamo to, v kar smo bili prerojeni v svetem krstu.

V Sloveniji je v osemdesetih letih k prvemu obhajilu pristopilo še več kot 90 odstotkov otrok, ki so prejeli sveti krst (93 %), konec devetdesetih le slabih 80 odstotkov (78 %), danes pa prvo obhajilo prejme le še 68 odstotkov krščenih otrok. Ker se število cerkvenih porok manjša, oziroma narašča število zunajzakonskih skupnosti, ki so običajno šibkeje vpete v življenje Cerkve, se bo verjetno ta odstotek v prihodnje še nižal.

Škofje želimo poudariti, da brez rednega obhajanja svete maše nujno ostajamo izbirni ali oddaljeni kristjani (PIP 42). Mnogi krščeni, ki ne poglobijo

poznanja vere in dejansko ne zaživijo svoje krščanske istovetnosti, se lahko razvijejo celo v vnete nasprotnike vere. Zato je pomembna zavest, da z rednim obhajanjem evharistije ostajamo Božji domačini; združuje nas z Bogom Očetom po Kristusu v Svetem Duhu. Ko se hranimo s Kristusovim Telesom in Krvjo, postajamo Kristusovo skrivnostno telo, ki je živo cerkveno občestvo. »Potemtakem niste več tujci in priseljenci, temveč /.../ domačini pri Bogu« (Ef 2,19). Starši, pomagajte že malim otrokom, da ostanejo »domačini pri Bogu«, in jih čim pogosteje pripeljite v domačo cerkev k Jezusu pod podobo kruha.

Evharistija se tako izkaže za ščit naše vere, ki ga kristjani danes potrebujemo prav tako kot nekoč. Varuje nas pred stranpotmi in nam daje moč, da živimo v pristnem krščanskem duhu, kot pričajo mučenci. Leta 304 po Kr., v času Dioklecijanovih preganjanj, so obtožili in usmrtili 49 kristjanov, ker so nezakonito obhajali nedeljsko evharistijo, čeprav je cesar leto poprej s posebnim odlokom prepovedal javne shode kristjanov. Tedaj so mučenci iz Abitine izrekli pretresljiv stavek, ki odmeva skozi vse čase: »Brez Gospodovih skrivnosti ne moremo živeti.«

Dragi bratje in sestre, prosimo vas, da storimo vse, kar je v naši moči, da bodo novokrščenci začutili tudi osebno pripadnost Kristusu v Cerkvi. Kot najbolj običajna pot se nam pri tem kaže prav redno obhajanje zakramenta svete evharistije.

Končno škofje spodbujamo vse odrasle, ki nimate ovir za prejem svetega obhajila, da z zaupanjem pristopite k temu svetemu obedu. Sveto obhajilo namreč odpušča grehe, ki ne potrebujejo zakramentalne spovedi, in tega se slovenski kristjani premalo zavedamo. Prvi sad oltarne daritve, pri kateri se posedanja Kristusova daritev na križu, je odpuščanje grehov in poživitve Božjega življenja navzočih. Kristjani prvih stoletij so to dobro razumeli:

»Če se vsakokrat, ko se njegova kri preliva, preliva za odpuščanje grehov, tedaj jo moram vedno prejemati, da bi vedno odpuščala moje grehe. Jaz, ki stalno grešim, moram stalno imeti zdravilo« (sveti Ambrož, *Sacr.* 4, 28).

Obhajilo, kot rad poudarja papež Frančišek, ni nagrada za popolne, temveč zdravilo za grešnike. V resnici nas Gospod vedno preseneti, ko nam kaže, kako nas ljubi tudi sredi naših slabosti. »On je namreč *spravna daritev za naše grehe, pa ne le za naše, temveč tudi za ves svet*« (1 Jn 2,2).

PRENOS VERE JE SKRB CELOTNEGA OBČESTVA

Stik z evharistijo odločilno vpliva na oblikovanje pristne krščanske zavesti. Z rednim obhajanjem svete maše zagotovo postajamo Božji domačini. Za prenos vere naslednjim generacijam smo odgovorni vsi člani cerkvenega občestva.

Evharistija je tudi zakrament občestvenosti. Sveti Avguštin jo označi kot »znamenje edinosti ter vez ljubeznik« (sv. Avguštin, *Hom. ev. po Jn 16,13*). Obhajilo nas istočasno povezuje s Kristusom in med seboj. Kako bi mogli mi, ki

smo deležni istega kruha, iste Božje ljubezni, ostajati med seboj tujci? O tem jedrnato spregovori apostol Pavel: »Ker je en kruh, smo mi, ki nas je veliko, eno telo, ker smo vsi deležni enega kruha« (1 Kor 10,17). Končni sad evharistije je torej edinost cerkvenega občestva, kar pomeni bratstvo in sestrinstvo v Kristusu.

To ima za nas zelo konkretne posledice. Božja ljubezen, ki smo je skupaj deležni, nas usposablja in nagiba, da si medsebojno odpuščamo in se sprejemamo kljub različnosti. Kako naj uživamo isto Kristusovo telo ter takoj zatem o svojem bratu ali sestri slabo govorimo? Kar smo v sveti evharistiji, je namreč globlja resnica o nas, kot to, kar čutimo drug do drugega.

Evharistija nam omogoča, da postajamo vedno bolj ljudje občestva. Kristjan ne more biti individualist, saj je vedno vraščen v cerkveno skupnost. Je človek Cerkve. Čuti skrb za celotno občestvo. Veseli se njegovega napredka in trpi zaradi njegovih stisk. »Bog, ki očetovsko skrbi za vse, je hotel, da bi vsi ljudje sestavljali eno samo družino in ravnali drug z drugim kakor bratje« (CS 24,1).

Odprtost cerkvenega občestva je danes še posebej temeljnega pomena. Bolj kot v preteklosti se je treba veseliti tistih, ki se želijo približati in zaživeti globlje versko življenje. Treba jim je iti celo naproti. Največkrat se ljudje približajo Cerkvi ob spletnanju preprostih človeških vezi. Ko se počutijo v občestvu sprejete in dobrodošle, samodejno zaživijo tudi polnejše versko življenje. Po drugi strani pa tisti, ki se čutijo s strani kristjanov obsojani in izključeni, zelo težko preidejo k rednejši verski praksi. Zato je odločilen pristen, prisrčen in odprt človeški odnos. Cerkev je najprej v medsebojnih odnosih, šele nato v strukturah.

Ko v tem pastoralnem letu razmišljamo o spremljanju družin in otrok od krsta do prvega obhajila, želimo škofje poudariti, da je prenos vere naloga vseh kristjanov. Evangelizacija prihajajočih generacij ne more biti le skrb duhovnikov in katehetov.

Starši so prvi vzgojitelji otrok v veri. Brezštevilna pričevanja govorijo o tem, kako je prisrčna in trdna vera staršev za vedno zaznamovala otroke in marsikdaj rodila duhovne poklice. Družina je dejansko prva veroučna šola: redna družinska molitev ter iskren pogovor o verskih vprašanih sta za otroke neprecenljiva popotnica. Družina je »domača Cerkev«.

Tega poslanstva vsi starši danes niso več sposobni ali pripravljeni izpolniti. Pogosto prejmejo otroci prvi zgled in razlago vere od starih staršev ali drugih sorodnikov. Njihova prisotnost in spremljanje sta zato marsikje nepogrešljiva.

Tudi dušni pastirji imajo pri evangelizaciji novega roda ključno vlogo. Kot pastirji so poklicani, da omogočajo živa občestva: občestva, ki so hkrati odprt kraj človeškega srečanja ter kraj doživljanja Božje ljubezni. Pri vključevanju tistih, ki še niso vključeni v redno življenje Cerkve, so zelo koristne dodatne možnosti srečevanja, kot so miklavževanje, materinski dan, oratorij za otroke, srečanje mladih družin ... Posebej vas vabimo, da pri pastoralnem načrtovanju razmišljate, kako pritegniti družine z otroki v dobi med krstom in pričetkom verouka, saj se v tem času mlade družine najbolj oddaljijo.

Vendar duhovniki sami ne morejo stopati v osebni stik z vsemi oddaljenimi kristjani, saj pogosto nimajo neposrednega dostopa do njih. Zato je potrebna oznanjevalna naravnost celotnega občestva. Vsakdo, ne glede na svoj stan, izobrazbo ali osebne darove, lahko dejavno pripomore k rasti Cerkve, kot poudari papež Frančišek: »V vseh krščeni, od prvega do zadnjega, deluje posvečujoča moč Svetega Duha, ki priganja k evangelizaciji. /.../ Vsak krščeni je, ne glede na svojo vlogo v Cerkvi in na stopnjo verskega znanja, dejaven nosilec evangelizacije« (*Veselje evangelija*, 119–120).

Škofje se posebej zahvaljujemo vsem staršem, starim staršem, katehetom, duhovnikom in drugim, ki dejavno posredujete zaklad vere mlademu rodu. Naj vas še naprej, ne glede na težavne in evangeljskemu oznanilu nasprotujoče okoliščine, napolnjuje globoko upanje. Upanje, ki izvira iz veselja odrešenja, se naslanja na Kristusove besede: »Bodite pogumni, jaz sem svet premagal!« (Jn 16,33). »Veselje evangelija napolnjuje srce in celotno življenje ljudi, ki se srečajo z Jezusom; ljudi, ki dovolijo, da jih odreši greha, žalosti, notranje praznine, osamljenosti. Z Jezusom Kristusom se vedno rojeva in oživlja veselje« (*Veselje evangelija*, 1).

Želimo, da bi kot posamezniki in kot občestvo vedno bolj rastle v živem in prisrčnem odnosu z Gospodom. Naj nam Marija, Mati Cerkve, izprosi milost, da bi se znali slovenski kristjani veseliti daru vere in biti njeni živi pričevalci. S to željo vas prisrčno pozdravljamo in kličemo nad vas Božji blagoslov. Vaši škofje

V predverju cerkve že nekaj časa čakajo trije **zvonovi**, posvečeni Mariji Pomočnici, sv. Nikolaju in sv. Janezu Bosku. Priporočamo se za darove na TRR ali osebno, da bi mogli čimprej postaviti še zvonik.

Obudimo molitev **Angel Gospodov**, ki nas spominja velike skrivnosti našega odrešenja, Marijinega velikodušnega odgovora in Božjega povabila k sodelovanju tudi nam. Ob blagoslovu domov ste ali boste prejeli podobico s to molitvijo.

Svete maše ob nedeljah in praznikih:

8.00 - Sv. Brida.00 – Valdoltra

Svete maše med tednom:

19.00 v župnijski cerkvi

17.00 v kapeli Valdoltra (torek in petek) *ni v juliju in avgustu*

Spovedovanje: **Vsak dan je možnost pol ure pred sv. mašo**

Telefon: **05 652 12 12; 041 243 278** – župnik Franc Šenk SDB

Elektronska pošta: **zupnija.ankaran@rkc.si**

Spletna stran župnije: **ankaran.donbosko.si**

Transakcijski račun: **IBAN SI56 0432 1000 3318 296, BIC KBMASI2X**